

איפה החמלה האמיתית?

קראתי את הכתבה שפורסמה כאן בשבוע שעבר על הרב שד"ל ("להוציא את הרב לאור", ידיעות הקיבוץ 26.7). לא יכולתי להימנע מלחשוב כמה אירוני הדבר: יושב לו יונתן בשיא במרומי ההר ומטיף מוסר. אולי הוא סומך על כך שנשכח. 14 שנה בדיוק אחרי שהיה יו"ר מנהלת סלע שבעיניי כשלה – שנדמה כאילו הוליקה שולל את מפוני גוש קטיף; שהשאירה אזרחים ללא בית ותקווה במשך שנים; שעבודתה הוגדרה כמחדל – הוא מספר על חמלה וסבלנות שלמד משד"ל. לאן נע? למה אותה חמלה באוגוסט 2005? האם עיניו נע? צמו? לבו נאטם? יונתן אימץ לעצמו ערכי חמלה וסובלנות סלקטיביים, להתפייט עליהם בעיתון. מעניין מה שד"ל היה אומר על אדם שכזה. בוש והיכלם.

גלית מילר, עין הנצי"ב

סיכוי לחיים

בכתבה "תערוכת נפץ" (ידיעות הקיבוץ, 19.7) על התערוכה שאני מציג בבית הלבן בקיבוץ ניר עוז נפלו כמה טעויות. שם היישוב הוא אל' מעין ולא אל'מע'ין. אף שמדובר בקוצו של עין, בערבית אלה שתי אותיות שונות והגיע הזמן שנעשה מאמץ מינימלי לאיית נכונה שמות בערבית.

את המבנה שבו שוכנת הגלריה לא בנה "שייח' הכפר", אלא תושב אל'מעין שכיננו אבו ברי' שה. נכדו, יליד הכפר אף הוא, מביא בתערוכה מידע אותנטי על הכפר.

בכתבה מצוין כמה פעמים שתושבי אל'מעין ברחו ב'1948. מי שיבוא לתערוכה ילמד לרא' שונה ממקור ראשון, מפי פליט הכפר, כיצד הותקף היישוב על ידי יחידת פלמ"ח ב'14 במאי 1948. תושבי אל'מעין ניסו להגן על יישובם אך נשקם היה דל, וכך יכלו חיילי הפלמ"ח לכבוש אותו ולשרוף את רוב בתיו בקלות רבה. קרני עם'עד כותב עליו ש"כאדם מפוכח וריאלי" אני מבין שזכות השיבה אינה אפשרית. ההפך הוא הנכון. אני סבור, וכתבתי על כך רבות, שרק הכרה בזכות השיבה של הפליטים הפלסטינים, ומימושה, יאפשרו לנו סיכוי ריאלי לחיים בארץ הזאת, לא ככובשים.

יזהר בן-נחום

אין ברירה

אז מה קרה כאן? בקצרה, למרצ לא נותרה ברירה. עמיר אמר: "תצאו בחוץ" והם עשו מה שנחוץ. אין פה שמחה, רינה, גילה. וראי לא אהבה גדולה. אם זה יפה או מכוער, בסוף לוקחים מה שנשאר. שם המשחק הוא הישרדות. החלופה היא התאבדות. אובדן קולות לגוש כולו וכל אחד לגורלו, או לעלות על המגרש ולעשות מה שנדרש.

מי שיבוא לתערוכה בסוף השבוע הזה אולי יופתע לראות, בווידיאו המוצג בה, חברת קיבוץ נירים שמחזיקה בדעה דומה.

איתן בורנשטיין אפריסיו

ממשיכי הפלמ"ח

נדהם וגאה אני על התייחסות החברים ומוסדות הקיבוצים, שהסכימו להיענות בחיוב ולארח בחודשי הקיץ אימהות פיליפיניות שילדיהן עומדים לפני גירוש על פי הצווים של שירותי ההגירה ופסיקות בתי המשפט.

הברק בעיניים, המסירות והסיכון הלא פשוטים שבמי עשה זה – מעמידים בעיניי את החברים האלה בשורה אחת עם חסידי אומות העולם בתקופת האינקוויזיציה בספרד, הפרעות והשואה.

לצערי, מסיבות ידועות לא ניתן לציין שמות, מקומות ומספרים מדויקים, אך ראוי שהכול ידעו כי הערבות ההרדית והרעות שהורישו לנו לוחמי הפלמ"ח – עת הורידו מעפילים אל החוף בליל חשכה ולעת בוקר כולם פוזרו לקיבוצים כחברים לכל דבר, והמשטרה הבריטית נשארה חסרת אונים – מתקיימת עכשיו בפועל!

לפני כשבוע שיתפתי זאת באסיפה של עמותת ות'י קי לוחמי הפלמ"ח. ראיתי את הלחלוחית בעיניהם. בתום הכינוס ניגשו אליי רבים, לחצו את ידי ואמרו: "טוב שיש לנו ממשיכים!"

אנו, חברי הקיבוצים, יכולים להיות גאים על שאנו לא רק מדברים, מפגינים ופועלים לבתינו, אלא גם מהווים בשורה לחברה במדינה – בדוגמה אישית וכמי שימות חובקות אדם ללא הבדלי מין, צבע, גזע ולאום.

יואל מרשק, גבעת השלושה